

CLARK DARLTON

Planeta bláznů

Knihovnička Perry Rhodan 37

Přeložil Jaroslav Kuřák

Zářivé sluneční světlo zaplavovalo širokými okny velkou místnost a hladká plocha naleštěného stolu je odrážela. Za stolem sedělo třináct humanoidních bytostí.

Existovalo hodně věcí, které je spojovaly.

Všichni měli hustá nazrzlá vousiska, která skrývala polovinu jejich tváře. Pod mocným obočím schovávali vážné, trochu zasmušile vyhlížející oči, přestože celý jejich zjev ukazoval spíše na pýchu nebo aroganci.

Masivní hlavy však měli svěšené a silné paže spočívaly bez hnutí na desce stolu. Scházela jim obvyklá energie.

Oni, poražení páni tohoto světa, čekali právě na ty, kteří je porazili.

Patriarcha Ragor, ještě stále jeden z guvernérů na planetě Goszul, seděl uprostřed smutné třináctky. Stejně jako ostatní se tu schoval ve chvíli, kdy mor zapomnění způsobil, že se domorodci dopustili rebelie, a kdy se ostatní patriarchové Skokanů rozhodli opustit rychle planetu a vyhlásit nad ní padesátiletou karanténu.

Skokani, nazývaní také galaktickými obchodníky, podle všeho ztratili důležitou základnu.

Ragor si odkašlal.

„Nechávají nás dlouho Cekat," poznamenal temně a pokoušel se skrýt netrpělivost za vnějším dojmem klidu.

„Právo vítěze," přikývl jeho soused, tmavovlasý obr s vystoupilými lícními kostmi. „Nesmíme opustit budovu, ale musíme čekat."

„Dali nám čas na rozmyšlenou," zavrčel Ragor a sevřel pěsti. „Obsadili řídicí centrálu našich robotů - abychom byli bezbranní. Nás třináct proti celému světu."

„Proti světu, kterému jsme dosud vládli," zamumlal černovlasý obr. „Jaké podmínky nám Goszulové budou asi tak klást?"

Nedostal žádnou odpověď. Na chodbě se ozvaly kroky, pak kdosi rozrazil dveře a do místnosti vstoupili tři muži, doprovázeni dvoumetroovým robotem, který okamžitě zaujal místo vedle dveří.

Nově příchozí se značně lišili od čekající třináctky. Byli to humanoidi jako oni, ale jejich pleť měla načervenalý nádech. Kromě toho jim chyběly vousy a hranatě stavěná figura. Byli štíhlí a ve srovnání se Skokany téměř křehcí. Dosud přehlížení, zotročovaní obyvatelé této planety se najednou stali pány. Situace a poprvé předstupovali jako vítězové před své bývalé guvernéry, považované dokonce za bohy.

Goszulové se tvářili radostně. Prostý oděv prozrazoval primitivní úroveň jejich civilizace. O to se také zasloužili jejich bývalí vládci. Pomocí armády robotů ovládli a vykořisťovali planetu do té doby, než jednoho dne propukla neznámá epidemie, se kterou si nevěděli rady. Rychle se šířící nemoc způsobovala, že pacienti ztráceli schopnost vzpomínat si na cokoli, co se stalo před okamžikem nákazy. Strach před infek-

cí vyhnal Skokany z planety a těm, kteří zbyli, zůstala už jenom kapitulace.

Navíc na kosmodromu přistály čtyři cizí křižníky. Byly to lodě, jaké na tomto světě ještě nikdo neviděl, gigantické koule o průměru osmi set a dvou set metrů. Zdálo se, že i jejich posádky zasáhly do boje.

Ragor se díval na příchozí trojici přimhouřenýma očima a nijak se nesnažil vstávat z křesla. Ledabylým mávnutím ruky ukázal na prázdné židle, které stály na opačné straně stolu. Choval se sice ke Goszulům jako k vítězům, ale nikoliv jako k někomu, kdo ho pokořil.

V tom se však velice mýlil.

Tři muži se zastavili. Prostřední z nich, starý telepat Enzally, prozkoumal guvernérovy myšlenky a vedle rezignace a zoufalství v nich našel i odpor a tajné naděje.

Vůdce rebelů Ralv se zatím choval zdrženlivě.

Třetí muž však nebyl Goszul.

Byl dohněda opálený a jeho štíhlá postava převyšovala příchozí dva muže o dobrých deset centimetrů. V jeho očích chyběl závoj staletého otrockého strachu, naopak -jiskřila v nich síla a moc, spojená s vědomím značné převahy. Jeho prostou uniformu guveměři v tomto světě ještě neviděli.

Existovalo jenom jedno vysvětlení: Tento muž nebyl domo-rodec. Přiletěl na některé z těch čtyř lodí a patřil tedy k těm, kdo se zasloužili o porážku Skokanů.

Ragora tohle zjištění nikterak netěšilo.

A jistě by ho už vůbec netěšilo, kdyby zjistil, že se ocitl tváří v tvář Perrymu Rhodanovi. Ovšem nedozvěděl se to, protože Perry z jistých důvodů svou identitu tajil, přestože věděl, že drtivá většina nepřátel uprchlá.

„Díky, zůstaneme raději stát," odpověděl Enzally na Skokanovu výzvu k usednutí. „Pokud přistoupíte na naše podmín-

ky, nebudeme to muset nijak prodlužovat. Ani roboti při vás nebudou stát, protože je přeprogramujeme. Víte sami nejlíp, co to znamená. Ale přejdeme k věci. Nechceme vás zabít, budete však izolováni. K tomuto účelu jsme vybrali jeden ostrov v západním oceánu. Bez lodi se z něj nedostanete."

Enzally zmlkl a podíval se na Ragora. Aniž by to bývalý guvernér tušil, četl jeho myšlenky. Telepatovi neuniklo vůbec nic.

Třináct mužů zneklidnělo. Někteří si začali špitat, ale Ragor je jediným gestem ruky zarazil.

„A co bude se sedmi guvernéry, kteří onemocněli neznámou nákazou?" zeptal se. „Necháme je tady?"

„Pojedou na ostrov s vámi."

„Aby nakazili i nás?" rozčiloval se Ragor.

Perry Rhodan kývl na Enzalla a vzal si slovo.

„Máme léčivé sérum, Ragore. Epidemie byla zažehnána jako obyčejná neškodná rýma - naštěstí až poté, kdy vaši uprchlí. Dostanete injekci a už nikdy neonemocníte. I oněch zmíněných sedm guvernerů je už zdrávo. Doprovodí vás na ostrov."

Ragor Rhodana pozorně sledoval.

„Vy nejste z tohoto světa?"

„Nejsem. Má mateřská planeta je vzdálena více než tisíc světelných let."

„Proč se pletete do našeho konfliktu?"

„Protože máme zájem o to, aby národy, které jsou utlačovány, v budoucnu vládly samy sobě. Když to chcete slyšet, pomohli jsme Goszulům z koloniálního otroctví."

„A... vy z toho nemáte žádný zisk?"

„Ale ano, máme, Ragore. Ovšem nemyslete si, že vám prozradím, jaký zisk. Vy teď máte jen odpovědět na otázku, zda se dobrovolně podrobíte izolaci na tomto světě."

Ragor rychle pohlédl na své druhy a pak řekl: „Kdybychom

vlastnili kosmickou loď, směli bychom tuto planetu opustit?"

Rhodan přikývl.

„Pak ano. Ale vy žádnou nemáte.“

Ragor ještě jednou zaváhal, ale Enzally se usmál a řekl Rhodanovi: „Vím, kde ta loď je, pane. Můžeme rozmluvu ukončit.“

Ragor na telepata překvapeně zíral. Najednou se mu zhroutily všechny naděje... V loděnicích stála jedna loď, stačilo by do ní nasednout, provést několik akcí jako akt pomsty a utéci za svými...

Ale teď...

Enzally se přestal usmívat a chladně řekl: „Díky, Ragore, to by stačilo. Vidím, že jsme s vámi měli přespříliš dobrou vůli. Ještě dnes budete odvezeni na ostrov.“

Pak se otočil k Rhodanovi a oznámil mu: „Chtěli se zmocnit poslední lodi Skokanů, zničit planetu Goszul a utéct do svého sektoru Mléčné dráhy. Opravdu láskyplné bytosti.“

„Jejich mentalita nesnese pocit porážky, nicméně stále chovám naději, že s nimi jednoho dne budu moci jednat. Ne tady a-ne s těmito guvernéry, ale s někým jiným ano. Bude nejlépe, když tuto kapitolu uzavřeme. Ralve, ujmi se svého úřadu. Enzally, jdeme.“

^ A ^

Planeta Goszul kroužila jako druhá planeta kolem slunce 221--Tatlira. Před mnoha sty lety se jí Skokani zmocnili a uvrhli zdejší obyvatelstvo do bída. Teprve Perry Rhodan a jeho přátelé mutanti domorodcům umožnili, aby se vymanili z tíživé nadvlády.

Stalo se tak pomocí uměle vyvolané epidemie, před kterou Skokani z planety utekli.

V horách však zanechali tajnou loděnici, kde pracovní roboti uskutečňovali sen mnoha konstruktérů - budovali kosmickou loď, která měla snést nejpřísnější měřítka. Tento obrovský křižník měl být dokonce silnější a lépe vybavený než nejlepší arkonidské lodě.

Rhodan jej musel dostat.

Jen kvůli němu setrval na planetě Goszul a nevrátil se na Zemi, kde už na něj čekaly další složité úkoly.

^ ^ ^

Porada se konala v rozlehlém velínu křižníku STARDUST.

Vedle Perryho Rhodana se usadil ježatý zrzek Reginald Bull, Rhodanův dlouholetý přítel. Přítomni byli i mutanti John Marshall, Tako Kakuta, Kitaj Išibaši a Tama Jokida, dále zástupci planety Goszul: Ralv a Enzally, stejně jako Geragk, muž, který se významně podílel na záchraně své planety.

Dále tu byli velitelé všech tří menších křižníků - kapitáni McCliers a Nyssen, a major Deringhouse.

„Dvacet guvernérů už sedí na svém ostrově," oznamoval Rhodan a otočil se na Ralva. „Mimochodem pevně věřím, že jim nikdo nedopomůže k útěku a že se na nich nikdo nepokusí mstít. Tím je planeta svobodná a znovu v moci svých původních obyvatel. Doufejme, že si z ní udělají krásný svět!"

Ralv sebevědomě přikývl.

„Na nás se můžete spolehnout. Zůstáváme vám navždy vděční za své vysvobození. Nikdo nebude nic namítat, když si tu vytvoříte základnu a budete s námi obchodovat."

„Takže bysme se mohli odporoučet," poznamenal Bull. „Ještě ten jejich křižník a..."

„Ještě?" přerušil ho Rhodan. „Ta loď mi dělá vážné starosti! Loděnici hlídá celá stovka bojových robotů, které musíme

vyřadit jednoho po druhém! To bude pěkná prácička, protože jsou naprogramováni tak, aby bojovali proti každému, kdo nevypadá jako Skokan. Vyřazení centrály na ně nemá vliv; Bude to fuška!"

„Proč vlastně tu loď tak hrozně chceš?" řekl Bull.

„To je přece jasné. Má to být nejmodernější křižník, jaký kdy byl postaven. Pokud si myslíš, že Arkonidané dosáhli vrcholu techniky, pak si uvědom, že se během uplynulých staletí propadli do rezignace a nevymysleli už nic nového! Zato Skokani vycítili šanci a chopili se iniciativy. Jsem přesvědčen, že nás ta jejich nová loď velice překvapí. Jsem prostě zvědavý, to je vše."

Bull se zašklebil.

„Ses fakt jen zvědavý?"

Perry se usmál, ale hned zase zvažněl.

„Je tedy zřejmé, že tu loď musíme získat, i kdyby to mělo být pouze ke studijním účelům. Ale na druhou stranu nesmíme použít násilí, protože bojovní roboti budou určitě naprogramováni tak, aby v případě ohrožení budovanou loď zničili."

„A jak jim v tom chceš zabránit?"

„Překvapíme je. Nevím sice ještě jak, ale nejdříve ze všeho se musíme dozvědět, na čem jsme. To zjistí Gucky. Od dnešního rána se zdržuje v loděnici."

„Gucky?" podivil se Bull. „Gucky je v loděnici?"

Rhodan přikývl.

„Kdo jiný? Náš malý přítel k tomu má všechny předpoklady. Ovládá telekinezi, teleportaci i telepatii. Umí se bránit i v pravý okamžik zmizet. Navíc nevypadá jako člověk, nýbrž jako přerostlá myš. Možná že si ho roboti ani nevšimnou."

„Jak znám Guckyho," řekl Bull, „bude se dost zlobit, pokud si ho nevšimnou."

„Na to je příliš chytrý," odporoval mu Rhodan. „Ať je to jak

chce, každou chvíli musí být zpátky. Dobře ví, že tu čekáme na jeho informace."

Vzadu si odkašlal jeden z důstojníků.

„Ano?" vyzval ho Rhodan.

Velitel nového křižníku CENTURIO, major Deringhouse, se usmál a řekl: „Pokud si smím dovolit otázku - nač tolik ciráťů? Můžu loděnici napadnout s padesáti stíhačkami a roboty jedním šmahem vyřídit."

„To je na mé gusto příliš agresivní a taky hloupý krok. Jeden jediný zbylý robot postačí, aby loděnice vyletěla do vzduchu. Nám pomůže pouze lest - a v tomto ohledu přece máme značné zkušenosti, co říkáte, majore?"

Major přikývl. *

^ ^ ^

Gucky byl dostatečně chytrý na to, aby materializoval dost daleko od tajuplné loděnice v divočině hor.

Měl štěstí. Jeho skok do neznáma ho posadil na náhorní plošinu, porostlou kravinami, které mu poskytovaly dostatečný úkryt. Podle jeho odhadu nemohla být loděnice dál než dva tři kilometry. Protože byl líný chodit, rozhodl se, že tu vzdálenost překoná další teleportací.

Gucky vypadal jako kříženec mezi myší a bobrem, proto ho přátelé taky pokřtili na myšoba.

Seděl na zadních a mžoural do slunce. Viděl však jen rozeklané skály a ostré skalní hřebeny. Tady někde musela být...

Vtom se vpředu zablesklo, jako by na něco kovového dopadl sluneční paprsek.

Gucky zaostřil pohled a uviděl robota, který přecházel asi tisíc metrů od něj zleva doprava. Přesně před vstupem do jednoho z mnoha zdejších údolí. &

Myšob si zapamatoval směr, soustředil se na skalní kužel, stojící nedaleko vchodu do údolí, a skočil.

Ve stejné vteřině materializoval za zmíněným skalním výběžkem, padl na všechny čtyři a cupital kolem křoví k údolí jako králík. Předpokládal, že ho tak roboti nebudou považovat za inteligentní bytost.

Kovový obr hlídal u vchodu a vsutku si Guckyho nevšímal. Asi třicet metrů od něj se myšob zastavil, posadil se a prohlížel si ho. Jeho zahnuté, spirálovité paže vlastně byly hlavněmi smrtelně nebezpečných paprskometů. Gucky věděl, že pokud by na něj vystřelil, neměl by čas ani na teleportaci, ale podle všeho mu robot nevěnoval pozornost, protože nevypadal nijak nebezpečně.

Guckyho to však přece jen trochu urazilo. Být považován za neinteligentní zvíře...

Padl zpátky na přední a hopsal k robotovi.

Kdyby ho v téhle chvíli viděl Bull, asi by umřel smíchy. Všemocný mutant Gucky jako králíček! Ale Bull byl naštěstí daleko odtud.

Robot myšoba ignoroval.

Gucky by ho nejradši silou své telekineze zvedl do výšky padesáti metrů a praštil s ním o skálu, ale to nesměl. Rhodan mu všechny takové akce zakázal. Takže robota také ignoroval a vesele hopsal do údolí.

Robot nereagoval ani pak. Pokládal Guckyho za neškodné zvířátko.

Údolí se před ním za okamžik rozprostřelo. Gucky se mohl soustředit už jen na ně, protože robota ztratil z očí.

Údolní kotelní měl asi kilometr v průměru a byl hustě porostlý zelení. Kolmé skalní stěny bránily nezvanému návštěvníkovi v pohybu. Nikdo nemohl dovnitř ani ven, pokud by neměl křídla.

Po údolí pak byly rozmístěny ploché budovy, ale těch si Gucky všiml až po chvíli.

Jeho pozornost plně zaujal otvor v pět set metrů vysoké skalní stěně. V průměru měl dvě stě metrů. Z útrob skály vycházelo světlo a zčásti bylo vidět i kovový povrch téměř dohotoveného křížníku, ukrytého ve skále. Pokud Rhodanovy informace souhlasily, musel mít ten obrovský skalní tunel na délku téměř osm set metrů.

Skokani si nemohli najít lepší úkryt.

Celý řetěz bojových»robotů uzavíral jediný výstup z údolí. Stáli bez hnutí na svých místech, čelem proti Guckymu, který předstíral, že se pase v trávě pod křovím a že se nezajímá ani o roboty, ani o křížník.

Jako vegetarián nebudil ani v počítačových mozcích robotů obavy. Gucky hořce zjišťoval, že ho neberou vážně. Na druhou stranu byl ovšem rád, že tomu tak je.

Nesměl však teleportovat, protože to už by robotům bylo podezřelé. Myšobovi nezbylo nic jiného, než se zvolna blížit ke kovové rojnici.

Možná se mu takhle podaří proniknout až na palubu lodi, říkal si. Čím více zpráv pro Rhodana, tím lépe dopadne pozdější akce.

Hopsal tedy dál, nicméně se smíšenými pocity.

Asi třicet robotů odřízlo údolí. Protože jejich formace tvořila vyklenutý půlkruh, stáli asi pět metrů od sebe. V podstatě šlo o značné plýtvání, protože by stačil jediný robot, a i ten by celé údolí snadno proměnil v nekonečné peklo, kdyby bylo potřeba.

Tato kosmická loď tedy musela pro Skokany znamenat opravdu mnoho.

Guckymu nezůstalo mnoho času na přemýšlení. Se značnou nechutí se zakousl do nejbližšího drnu a čekal na příležitost,

aby jej mohl znovu vyplivnout. Ale zdání muselo být zachováno. Na Goszulově planetě skutečně existovalo něco jako králíci, takže je mohl s úspěchem imitovat.

Nejbližší robot byl vzdálen dvacet metrů. Právě zaostřoval optiku, aby se na Gucky ho podíval. Ostatní stáli bez hnutí.

My sob měl z toho divný pocit kolem žaludku.

Kdyby teď mohl teleportovat!

Tráva chutnala strašně.

Další drn vyrůstal mezi dvěma nejbližšími strážemi. Myšob se v duchu pobídl a hopsal k němu. Zadržoval dech a soustředil se, aby v případě nouze přece jen teleportoval, děj se co děj.

Další robot se těžkopádně pootočil jeho směrem. Dokonce pohnul rukou a ukázal na něj. Gucky přestal dýchat.

Byly to dlouhé vteřiny nekonečného napětí. Zničí ho ten robot?

Bude to považovat za správné?

Pokud ano, jistě ne z dlouhé chvíle, protože tu roboti neznali. Ale v tom případě by měly vstup do údolí zakázány všechny živé bytosti.

Proč ale robot u vchodu nereagoval odpovídajícím způsobem
hned?

Gucky přestal uvažovat, sklonil se k drnu a začal pojídat jeho chocholatou travu.

Nechutnala o nic lip než ta předtím, ale Guckymu se najednou zdálo, že v životě nejedl nic lepšího.

Robot na něj hleděl se zřetelným zájmem. Jeho zbraňová paže zůstala natažená a připravená ke střelbě, ale kdyby měl rozkaz malého hlodavce zneškodnit, už by to patrně dávno udělal. Nebylo logického důvodu pro váhání.

Gucky se v duchu chvěl jako osika, ale nadále stráže ignoroval.

A robot ho nechal být.

Guckymu se ulevilo, když viděl, jak mu ruka klesla a jak se opět dívá k východu z údolí.

Ale pomalu! Jen nic neuspěchat!

Podle této zásady se zvolna přesunoval do údolí. Musel přitom přežvýkat spoustu trávy, nicméně to nejhorší už měl za sebou.

Zvesela hopsal ke správním budovám. Měl sto chutí se otočit a podívat, co se děje za ním, ale raději to neudělal.

Ignoroval další travnatý ostrůvek a dohopsal až na roh protáhlé budovy, za který se pak schoval a tím se dostal z dohledu robotů.

Sedl si a zhluboka oddechoval.

Vstup do skalní loděnice byl nyní dvě stě metrů daleko. Viděl tam i několik hal a nejrůznější strojové zařízení včetně jeřábů. Všude se pohybovali pracovní roboti a plnili své úkoly. Z tunelu vycházely zvuky, podle nichž se dalo s určitostí soudit, že se na stavbě lodi ještě pracuje.

Roboti nedostali žádný rozkaz přestat.

Ovšem nikdo nemohl tušit; co se stane pak.

Rhodan nesměl riskovat, že by pracovní roboti uprchlí na hotové lodi do vesmíru. Třeba to měli zaprogramováno.

Gucky tyto obavy znal. Musel zjistit, kdy by takové kritické Stadium mohlo nastat.

Deset metrů před ním se na levé straně otevřely dveře a vyšel robot. V ruce držel skicy, které očividně zobrazovaly části téměř dokončené lodi. Nebyl ozbrojen jako strážní roboti, které Gucky viděl všude kolem. To však neznamenovalo, že by nemohl být nebezpečný.

Gucky seděl na zadních, přežvykoval několik stébel a působil maximálně spokojeným dojmem.

Už začal podléhat samolibosti, když ho zasáhla tvrdá Špička holínky. Nakopla ho a myšob letěl několik metrů vzdu-

chem. Gucky měl dojem, že má všechny kosti v těle zpřelámané. Tvrdě dopadl na skalnatou zemi a lapaje po dechu zůstal ležet. Byl příliš překvapen, než aby stačil teleportovat, a teď viděl, komu za kopanec vděčí.

Byl to Skokan.

Měl ty odporné nazrzlé vousy, ale přes sebe bílý plášť. Takže vědec. Mumlal si cosi v neznámém dialektu a kráčel dál, aniž by se o svoji oběť zajímal.

Gucky se soustředil, aby telepaticky zachytil jeho myšlenky.

Nebyly příliš lichotivé: To nám tady ještě tak scházelo, říkal si vědec, za chvíli tu budeme klopýtat o místní hlodavce, ne? Budu muset vydat robotům odpovídající rozkazy...

Pak se Guckymu ještě podařilo zjistit, že se muž jmenuje Borator, že je technickým šéfem projektu a jediným Skokanem v celém údolí.

To bylo pro myšoba výhodné zjištění. Mohl se soustředit na vědcovy myšlenky, protože byly jediné všude kolem. Jenom najít dobrý úkryt a začít mu naslouchat... Pak se za ním ozvaly kroky. Trhlo to s ním, otočil se a spatřil robota. Kovový kolos si ho však nevšímal. No vida, pomyslel si hořce Gucky, nakonec budou roboti humánnější než humanoidi!

Našel úkryt za hromadou beden. Uvelebil se tam tak, aby ho už nikdo nemohl překvapivě nakopnout, a pak se soustředil na Boratora.

Vyslechl hovor, který vedl s nějakými roboty, a hned zjistil to nejdůležitější.

Křížník měl být hotov za šest dní.

Okamžitě měl být připraven ke startu.

Připraven ke startu?

Gucky už na nic nečekal, soustředil se na padesát kilometrů vzdálenou STARDUST- a skočil.

Materializoval přímo na Bullově klíně.

Přesně dvacet světelných hodin od hvězdy Tatlira se dvanáct dvě stě metrů dlouhých, válcovitých lodí vrátilo z hyperprostoru do normálního vesmíru.

Třináctá loď stála trochu stranou. Byla o sto metrů delší než ostatní.

Tophtor, který celé flotile velel, seděl za kontrolkami ve velínu. Byl jen asi metr a půl vysoký, ovšem do šířky měřil také tolik. Patřil k rodu takzvaných Těžkých Skokanů, kteří vyrostli na planetě s vysokou gravitací, a proto se od ostatních rodů odlišovali vahou, silou i vzrůstem. Jejich úkolem za normálních okolností bylo vyčkávat a dávat se za peníze najmout od obchodnických rodů, které se potřebovaly vypořádat s nepřítelem. Na rozdíl od ostatních Skokanů byli Těžcí rodem žoldáků.

Tophtor se ještě nikdy nikoho nebál, natož aby před někým utekl - jenom jednou jedinkrát. To když se pokusil zaútočit na planetu jménem Země. Jediná kulovitá loď Perryho Rhodana rozmetala téměř celou Tophtorovu flotilu.

Tophtor si předsevzal, že už si proti Perrymu Rhodanovi nikdy nic nezačne. Nebyl sice zbabělec, ale lpěl na životě.

Zamračeně se šklebil, když na Rhodana pomyslel. Pozemšťan byl daleko, a s tím, co měl Tophtor za luhem, neměl nic společného. Tophtora teď čekal jiný protivník - nemoc. Bude se muset pouze postarat o to, aby se neinfikoval. Vše ostatní bylo rutinní záležitostí. Domorodci budou ztrestáni, zamoření roboti a stroje hermeticky uzavřeni do skladišť lodí a navíc se postará o to, aby nový křižník dospěl na místo svého určení.

Goszulova planeta byla v karanténě. Přistát se na ní smělo pouze za mimořádných okolností. Tato okolnost nastala ve chvíli, kdy Tophtor zachytil následující zprávu:

*Tophtorovi, veliteli a patriarchovi Těžkých!
Goszulova planeta je v karanténě. Je nutno vyzvednout techniku. Domorodci rebelují, proto je nutno je potrestat. Tajný projekt stavby křížníku je před dokončením. Posléze poslat do vesmíru. Guvernér! a vedoucí loděnice musejí zůstat na místě.*

V zájmu všech rodu

Etztak

Tophtor odložil fólii zpátky na stůl.

Pak se sklonil a stisknutím jediného tlačítka se spojil se všemi svými dvanácti loděmi. Ve zlomku vteřiny se rozsvítil monitor, rozdělený na dvanáct okének. V každém z nich byla tvář jednoho z Tophtorových kapitánů.

„Cíl je před námi,“ řekl Tophtor a zahleděl se do očí svých odvážných mužů. „Znáte náš úkol a víte, že doopravdy není nijak lehký. Nejdříve ze všeho musíme obsadit loděnici a zabránit tomu, aby se k ní dostali domorodci. Netuším sice, jak by se mohli vypořádat se stovkou bojových robotů, nicméně Etztak mě varoval, ať je nepodcením. Teprve na druhém místě se máme postarat o záchranu techniky... Naše speciální kombinézy nás ochrání před nákazou. Navíc pošleme napřed své roboty, aby za nás vykonali nejhrušší práci. Kromě toho se musíme postarat, aby nikdo neopustil planetu.“

„Já myslel, že Goszulové ani nemají jak?“ namítl jeden z kapitánů.

„To také nemají, Rangole, ale rozkaz je rozkaz. Asi tam tedy nějaké lodě jsou, kromě těch našich. Ať je tomu jak chce, odřízneme soustavu od okolí a zůstaneme ve spojení. Přistanou jenom dvě lodě: Rangolova a moje.“

Rangol se nezatvářil nijak vesele. V duchu si říkal, že příště už nebude Tophtora zbytečně dráždit.

„Ještě nějaké otázky?"

Nikdo žádné neměl.

„Dobrá," přikývl Tophdor, vypnul spojení a uvelebil se v křesle. Přimhouřenýma očima pozoroval soustavu Tatlira a ptal se sám sebe, co ho tam asi může čekat.

^ ^ ^

„Takže v jeskyni nejsou jenom roboti," poznamenal Rhodan zamyšleně, když vyslechl Guckyho zprávu o návštěvě loděnice Skokanů. „To náš plán poněkud mění, ale zase ne příliš. Nejdříve musíme zneškodnit Boratora, teprve pak se vrhneme na roboty a budeme jednoho po druhém nenápadně vyřazovat z provozu. Naši vědci nám k tomu rychle vyvinuli nový dekodér. Bohužel působí jen na jednotlivé roboty a ne na všechny naráz. Mohlo by to přinést určité potíže..."

Náhle Rhodana přerušili zaměřovači.

„Co je. Fishere?"

„Důležitá zpráva, pane! Transice v blízkosti soustavy! Vypadá to, jako by se uprchlí Skokani vraceli!"

Rhodan vypadal několik vteřin ohromeně, ale rychle se vzpamatoval.

„To považuji za vyloučené, Fishere. Zjistěte přesný počet transic a vzdálenosti. Okamžitě mi hlase, co jste spočítali."

„Rozkaz, pane."

Zůstali ve spojení. Výpočet nemohl trvat dlouho. Ve velínu se mezitím rozhodlo ticho. Přítomní přemýšleli. Kdo to mohl být? A proč? Co tu chce?

Poručík Fisherje nenechal v nejistotě dlouho.

„Je to třináct lodí, pane. Délka si dvě stě metrů, typický tvar skokanských lodí. Blíží se v uzavřené formaci. Znovu se ohlásím."

Rhodan pohlédl na ostatní.

„Takže přece jen Skokani! Tomu nerozumím. Že by to byli jiní?“

„Určitě jo!“ zabručel Bull. „Etztakovi lidi toho tady měli plný zuby. Ti se jen tak nevrátí. Kromě toho jsou nakažení a na nic si nevzpomínají.“

„Ovšem měli dost času, aby sem poslali nějaké bojové Jednotky. Myslím, že se hodlají přesvědčit, s kým tu mají co dělat. Kdybych tak věděl, co tu přesně chtějí.“

Gucky zapištěl: „Přece tu skoro hotovou loď!“

„Snad máš pravdu, Gucky,“ pokýval Rhodan hlavou. „Ale proč by se sem pro ni vraceli, když s ní mohli odletět roboti? Nebo třeba jen ten Borator? To mi nějak nesedí...“

Vtom se znovu ozval zaměřovač Fisher.

„Zachytili jsme vysílání objevené skupiny lodí, pane! Jde o skokanské signály. Pokud nejsou zakódovány, mohl bych je mít brzy k dispozici.“

„Díky,“ řekl Rhodan a zadíval se na Bulla, který si právě položil prst na nos, což neklamně znamenalo, že přemýšlí.

„Takže?“ zeptal se ho.

Bull zvedl hlavu.

„Napadlo mě, jestli bychom se odtud neměli radši ztratit. Skokani se blíží a nevědí o nás. Myslím, že by ani nadále neměli tušit, kdo se za celou věcí skrývá. Transice nepřípadá v úvahu, do zdejších hangárů se s loděmi nevejdeme, takže co? Ponoříme se pod zem?“

„Tři menší křižníky by se do podzemních hangárů vešly, Bully,“ odpověděl Rhodan. „V ostatním s tebou souhlasím. Tři malé lodě bych rád nechal tady na kosmodromu. Máme prostředky, jak Skokanům zabránit, aby přišli na inspekci hangárů. Horšíte je se STARDUST,“ obrátil se na Ralva. „Vyznáte se na své planetě? Jak hluboká tu máte moře?“

„Ty chceš STARDUST potopit do moře?" vytřeštil Bull oči. „Tak prosté, a mě to nenapadlo! Fajn, tak to se budu moct věnovat zkoumání podmořský fauny a flóry. Na to se docela těším."

„Bohužel ti na to asi nezbyde čas," zklamal ho Rhodan.

Ralv se mezitím poradil s Geragkem a Enzallym.

„Ve vzdálenosti třiceti kilometrů od západního břehu začíná široký podmořský kanál s hloubkou o průměru tří tisíc metrů."

„To je přesně ono," přikývl Rhodan. „Když bude STARDUST přikryta dvěma kilometry vodních mas, nikdo ji nevystopuje. A posádce může být jedno, jestli je v prázdném vesmíru, nebo pod vodou."

„Copak jsem vodní krysa?" pištěl Gucky.

Rhodan se chápavě usmál. „Tvůj plochý ohon naznačuje, že jsi pod vodou jako doma..."

Ale Bull zůstal u věci: „Takže co vlastně teď? Tři křižníky zmizí v podzemních hangárech a STARDUST pod vodou. Fajn. Co bude s náma?"

„S námi?" opáčil pobaveně Rhodan. „My si zahrajeme na šílence - to je všecko."

^ ^ ^

Sotva se TERRA, SOLARSYSTEM a CENTURIO schovaly, opět se hlásil poručík Fisher.

„Nové zprávy, pane. Jsou sice ještě patnáct světelných hodin daleko, ale oddělují se. Vypadá to, jako by chtěli obklíčit celou soustavu."

Rhodan s odpovědí chvíli počkal.

„Řekněte majoru Deringhouseovi, aby mi poslal spolehlivého pilota se stíhačkou."

Až bude STARDUST vyčkávat na dně oceánu, nebude dost dobře možné pozorovat nepřátelskou flotilu. Rhodan nemínil ponechávat docela všechno na náhodě. Jeho očekávání, že na planetě přistane celá cizí flotila, se očividně nemělo potvrdit.

O několik minut později se na povrchu STARDUSTU otevřel malý vstup, zevnitř vyplulo štíhlé torpédo a kousek od Rhodana kleslo k zemi. Kabina se otevřela.

„Seržant Hamahan se hlásí do speciální akce, pane," hlásil mladík uvnitř.

Rhodan se na něj usmál.

„Nebudete to mít lehké, seržante. Zůstanete ve spojení s poručíkem Fisherem. Pozorujte flotilu Skokanů a hlase všechny její pohyby. Zdržujte se ve vesmíru, ale vyhýbejte se kontaktu se Skokany. Je důležité, aby o vás nevěděli. Budete naším okem, Hamahane. Hodně štěstí."

„Díky, pane," odpověděl seržant a zavřel kryt kabiny. O vteřinu později ho antigrav zvedl do výšky. Hamahan pak zapnul pohon stíhačky a prudce vzlétl k nebi. **Za** několik okamžiků ho pohltilo. Rhodan se za ním díval a cítil se přece jen o něco lépe. Pak přišel Bull. Podíval se směrem, kam hleděl jeho přítel, a zavrtěl hlavou.

„Vykoukáš díry do vzduchu, kámo! Hamahan je už hezky daleko. Neuslyší tě, jestli na něj voláš. Pojď se postarat o STARDUST. Je načase, aby zmizela."

^ A ^

Major Nyssen dostal velení nad STARDUST a krátce nato ji ponořil na určeném místě v moři. Zanedlouho zůstalo jen slabé rádiové spojení s Rhodanem a jeho lidmi. Rhodan už mezitím rozděloval role.

„Gucky bude mít velení nad komandem loděnice. Teleporter Tako Kakuta a telekinet Tama Jokida půjdou s ním. Vezmete si s sebou ten nový přístroj a postaráte se, aby všichni bojovní roboti byli zneškodněni. Další rozkazy mají čas. Později je vydám osobně. Ralv a jeho muži dostanou další instrukce od Marshalla, ten už ví, co má dělat. Protože vůbec netušíme, co mají Skokani v úmyslu, nebo zda se vůbec chystají přistát, musíme být neustále připraveni. Každopádně by se měli divit, co všechno je možné, když obyvatelstvo planety ztratí vzpomínky a s nimi i svůj strach.“

„Zase ta epidemie?“ zeptal se sugestor Kitaj Išibaši.

„Ne tak docela,“ usmál se Rhodan. „To by zabralo příliš mnoho času na přípravu. Tentokrát musíme jednat rychle, Skokani tu mohou být za deset hodin. Marshall dá pomoci Ralva a jeho lidí tetovat asi deset tisíc Goszulů...“

„Tetovat?“ zalpal Bull po dechu.

„Jistě!“ přikývl Rhodan. „Je to jen neškodná tekutina, ale když si ji natřeš do tváře, máš po ní krásné červené skvrny jako při epidemii. Pak už jen zbývá, aby vybraní Goszulové sehráli dobrou komedii. O to se musí postarat Kitaj.“

Japonský sugestor se zašklebil.

„Bez obav. Skokani se budou divit, co všechno dokáže muž bez paměti.“

Jako sugestor dokázal Goszulům vnutit svou vůli a pomoci jim tak při představení. Když bude potřeba, začnou Goszulové předstírat šílenství dokonaleji, než by dokázali vlastními silami.

Major Deringhouse se díval na zapadající slunce. Vzdychl a zeptal se: „A co já?“

Rhodan na něj krátce pohlédl.

„Možná že nic, majore. To bude záležet na vývoji událostí, především na tom, co mají Skokani v plánu - a co chtějí ris-

kovat. Vy jste do hor schoval pět našich stíhaček i s jejich piloty. Proti lodím Skokanů sice sami nic nezmohou, ovšem proti Skokanům, kteří vyjdou na povrch planety, už ano. Nicméně vyčkejte mých příkazů a nepodnikejte nic o své vlastní vůli."

Bull vypnul hrud'. „A já? Co

budu dělat já?"

„Obávám se," řekl Rhodan, „že tě musím zklamat. Zůstaneš se mnou a tady se toho tak moc nestane."

„Takže zase jednou hlavní stan," vrčel nazlobeně Bull. „Zatímco ostatní prožívají dobrodružství a vykonávají hrdinský skutky..., my tady... Co tady vlastně budeme dělat? To zůstaneme tady? Na kosmodromu? Co když Skokani přistanou a přijdou sem?"

„Pak," usmál se Rhodan, „budeš mít to své dobrodružství." ^ A

^

Už se stmívalo, když Gucky a jeho dva druzi materializovali těsně vedle hromady beden. Naštěstí v jejich blízkosti nikdo nebyl. Rychle přeběhli do stínu a schovali se. Za bednami byli v bezpečí.

„Jestlipak pracují i v noci?" zašeptal Tama. „Roboti neznají únavu," poučoval ho myšob. „Jsem si jist, že Borator žádnou přestávku nedovolí. Ví, co se na Goszulo-
vě planetě stalo, a bude se snažit co nejdříve dostat do bezpečí."

„Myslíš, že bude chtít s novou lodí utéct?"

„Co jinýho? Ale teď ticho, slyším někoho přicházet... **Jo, to** je ten Skokan. Takže ještě nespí."

Ještě pět dní, přemýšlel Borator netrpělivě, a bude hotovo. Ti zatracení patriarchové mě tady nechali trčet, abych dostal

tu nemoc a abych zapomněl, že pro ně stavím loď. To se ale přepočítali. Jestli si myslí, že se jí klidně zmocní a mě tady nechají chcípnout, tak se sakramentsky spletli. Naložím si pár bojových robotů a pak se budou divit!

Gucky se spokojeně zašklebil. Takže teď bylo jasné, co má Borator v úmyslu. Své vlastní kšeftíky. Možná že hodlal pomoci nové loď založit vlastní rod.

Zašeptal svá zjištění druhům a dodal: „Teď si jde lehnout. Snad se ještě něco dozvím. Jindy bychom ho nechali v klidu dokončit práci, ale nemáme čas. Než Skokani přistanou, musí být loděnice v našich rukou. Počkejte, jdu na výzvědy.“

Oba Japonci osaměli. Nebylo jim z toho nijak příjemně.

Gucky teleportoval za B orátorem.

Skokan krácel mezi strážními bojovými roboty k malému obytnému domku. Gucky se nehodlal dál žít trávou a hrát si na nevinného králíka, proto raději rychle teleportoval k domku, kde vyčkal Skokanova příchodu.

Borator neustále přemýšlel. Uvažoval o všem možném, jenom ne o tom, co přesně plánoval. Minul Guckyho o pár metrů, otevřel si dveře bungalovu a rozsvítil. Byl unaven, stále více myslel na spánek. Roboti naštěstí tenhle pocit nemají, říkal si v duchu, možná že stavbu lodi zvládnou už za čtyři dny.

Gucky trpělivě čekal. Když se soustředil mimořádně silně, byl schopen vidět Boratorovými očima a zjišťovat, co dělá. Malá večere, sprcha, postel.

Myšlenky sklouzly do snů. Borator usnul.

Gucky už neváhal ani vteřinu, prolezl otevřeným oknem a opatrně se spustil na podlahu. Borator hlasitě chrápal, což se Guckymu hodilo. Než Skokana probudí, hodlal provést jistá bezpečnostní opatření. Kromě toho se mu zdálo, jako by z chodby uslyšel nějaké zvuky.

Že by si Borator pořídil speciálního hlídacího robota?

Dveře byly jen přivřené. Gucky proklouzl do pološera. Škvírou mezi dveřmi padalo dovnitř světlo z chodby a prozrazovalo kovová záda robota.

Gucky na něj namířil dekodér a stiskl tlačítko. Držel je pět vteřin, pak je pustil.

Pokud ta malá krabička fungovala, byl teď robot deaktivován. Neměl by se vůbec hýbat a mohl být kdykoliv přeprogramován. V žádném případě už nemohl zakročit,

Nicméně Guckymu stejně bušilo srdce, když vyšel na chodbu, aby se přesvědčil na vlastní oči.

Robot se nehýbal a na nic nereagoval. Gucky si s uspokojením prohlížel pohaslou optiku bojového stroje... Náhle si však uvědomil, že Borator přestal chrápat! Bleskurychle se soustředil na jeho myšlenky, aby je co nejdřív zachytil.

Skutečně!

Skokan se probudil. Něco se mu nezdálo. Popadl paprskomet a vstal, aby se podíval, co se děje.

Rozsvítilo se. Borator stál ve dveřích a mžoural na scénu, která se jeho očím nabízela - uprostřed chodby stál strnule robot a před ním dřepělo chlupaté zvíře, jaké odpoledne nakopl. A co to mělo v tlapkách? Nějakou krabičku? Co to mělo znamenat?

Borator si kladl příliš mnoho otázek a zapomněl přitom jednat. Gucky se o to postaral za něj.

Ruční paprskomet Boratorovi vyklouzl z ruky a vznesl se ke stropu. Ve vzdáleném rohu zastavil, nicméně mířil přímo na svého pána, který na to vyjeveně zíral.

Gucky si vzpomněl na kopanec a rozhodl se, že spojí příjemné s užitečným. Borator nechápal, co se to s ním děje, když ztratil půdu pod nohama. Najednou ležel ve vzduchu a nemohl se pohnout. Bezradně zíral na králícká, který na něj cenil ře-

žáky, a zjišťoval, že za to všechno snad skutečně může ta malá chlupatá koule. Tento dojem se mu potvrdil ve chvíli, kdy myšob dohopsal k jeho lůžku a začal systematicky trhat pro-; stěradlo, aby pomocí takto vzniklých pruhů spoutal vznášejícímu se Skokanovi ruce a nohy.

Robot přitom stál celou dobu bez hnutí, jako by se ho to ani netýkalo.

Nakonec Gucky robota poplácal po zadní části, chytil volný konec Boratorových pout, pod jednu přední tlapu se mu snesl paprskomet a ve druhé držel Boratora, který se za ním vznášel jako nafukovací balóněk.

Myšob vykročil ke dveřím.

^ ^ ^

Tako a Tama se vyděsili k smrti, když Guckyho spatřili. Myšob se však spokojeně šklebil.

„Tak jsme ho zajistili," špitl pobaveně. „Tama ho bude hlídat, Tako a já se pustíme do těch zlých robotů."

Borator klesl k zemi a zůstal ležet jako balík. Oči měl zavřené.

„Škoda že omdlel," poznamenal Gucky. „Postarám se o něj později. Zůstaň vzhůru, Tamo! Neusni!"

„To se neboj," odpověděl Jokida. „Hlavně nebuďte dlouho pryč!"

„Sto robotů! Myslíš, že je zvládneme rychle?"

Gucky vzal Taká za ruku a teleportovali.

Zůstal Tama, který se necítil dvakrát dobře, a Skokan, který v té chvíli necítil vůbec nic.

_ ^ ^ ^

Až do poloviny řetězce to šlo dobře, ale když se dostal k robotu číslo patnáct, šestnáctka se těžkopádně otočila a optika hledala zdroj zvuku, který zaznamenala čidla.

Gucky se octl v kuželu oslnivého světla.

Robot během desetiny vteřiny zaregistroval, že to je stejné zvíře jako uplynulý den a že proto musí být neškodné. Ovšem drželo v packách jakýsi malý předmět s krystalickou čočkou, což na druhou stranu znamenalo, že je to inteligentní zvíře, a proto nebezpečné.

Bojový robot bleskurychle zareagoval, ale jeho paprskomet zasáhl jen suchý dm a sluncem spálenou zemi. Gucky materializoval vedle vyděšeného Taká.

„Smůla!“ pískl Cucky. „Doufejme, že nevyhlásí poplach. Uvidíme, co udělají.“

Prvních patnáct robotů se vůbec nestaralo, co se stalo, zatímco zbývajících patnáct se pohnulo a pročesávalo okolí. Přirozeně že nic nenašli, ale to je neuklidnilo. Na druhou stranu se ovšem žádný z nich neodvažoval opustit vymezený prostor.

„Už se tam nemůžu ukázat,“ zamumlal Gucky zklamaně, ale pak tiše hvízdal. „Tako, vždyť jsem přece telekinet!“ „No a?“

„Nechápeš? Vždyť přece můžu dekodér poslat na cestu samotný. Poletí jim nad hlavama! Hledají jen dole po zemi. Dekodér můžu ovládat na dálku! Že mě to nenapadlo dřív!“

„Nouze dělá zázraky,“ poznamenal Tako, ale s obdivem sledoval, jak Gucky provádí svůj záměr.

Myšob toho mnoho nedělal. Seděl v koutě a napjatě zíral na krabičku, která se zničehonic vymanila z vlivu gravitace a pak se vydala na cestu za bojovými roboty.

Když se nad nimi zastavila, číslo šestnáct najednou přestalo prohledávat okolí a strnulo. Soused následoval jeho příkla-

du. Ani ne o pět minut později se celá stráž u vchodu proměnila v neškodné kovové sochy. Roboti strnule čekali na nové impulzy. A čekali by tak třeba tisíc let.

Gucky přisunul dekodér zpátky, pak Takoví naznačil, aby na něj počkal, a teleportoval. Když se za minutu vrátil, hlásil:

„Teď už zbývá jen devatenáct robotů, umístěných uvnitř loděnice. S těmi si taky poradíme. Pracovní roboty zatím necháme být. Jen ať si v klidu dokončí stavbu. Takže kupředu! Čeká nás poslední kolo!“

Nastala půlnoc, než Gucky dokončil svou práci. Devadesát devět robotů bylo vypnuto. Posledního nebylo možné najít, ani přes intenzivní pátrání. Někde v údolí musel číhat ještě jeden nebezpečný stroj, ale čas byl příliš vzácný na to, aby se jím kvůli němu plýtvalo.

Pracovní roboti se nenechali vyrušovat. Pokračovali ve svých činnostech, jako by se nic nestalo, a Gucky byl tím posledním, kdo by jim chtěl bránit.

„Můžeme zmizet,“ rozhodl Gucky. „O všem ostatním rozhodne Rhodan.“

A za chvíli byl jejich úkryt v loděnici prázdný.

^ ^ ^

Pro Ralva a Enzallyho nebylo nijak těžké dát dohromady pět tisíc Goszulů, ochotných sehrát pro Skokany divadlo. Přípravy netrvaly dlouho. Pak byli dobrovolníci „infikováni“ a dopraveni ke kosmodromu.

Mezitím dorazil i Gucky, oba Japonci a jejich zajatec. To Rhodanův plán trochu měnilo. Ihned poslal Johna Marshalla, Enzallyho a dvě stě „nakažených“ do údolí s loděnicí. Jejich úkolem bylo čekat na příchod Skokanů - pokud přijdou.

Ještě šest hodin do jejich příletu.

Seržant Hamahan se dosud neohlásil. Jinak bylo vše v pořádku. Posádka STARDUSTU měla novou zábavu - pozorovala život pod hladinou oceánu.

Rhodana však Hamahanovo mlčení znervózňovalo. Prikázal zaměřovači Fisherovi, aby mu dal okamžitě vědět, kdyby se seržant ozval.

Co s ním jen mohlo být?

.
'i
^^^

Maličká stíhačka vlétla do volného kosmu. Goszulova planeta se za ní neuvěřitelně rychle měnila v malý světelný bod. Kolem dokola svítily hvězdy a vzdálené galaxie.

Harn, jak byl Hamahan oslovován přáteli, znovu pocítil zvláštní druh vzrušení, vyvolaný osamělostí ve vesmíru. To mu však pochopitelně nebránilo v pečlivém studiu okolí.

Skokani museli být ještě pár světelných hodin daleko a zatím nemělo význam zapojovat zaměřovači přístroje. Musel si najít výhodnou pozici k pozorování. Nejdůležitější bylo, aby ho tam neobjevili.

Okamžitě ho napadla čtvrtá planeta, která měla zhruba padesát malých měsíců.

Znovu změnil kurz a hnal se k novému cíli. Asi po půlhodině však musel let zbrzdít, aby náhodou nenarazil do některého z těch malých měsíců. Čtvrtá planeta připomínala trochu Saturn se svým prstencem. Nebylo lehké se tam vyznat.

Mnoho měsíců mělo v průměru sotva kilometr, jiné zase až padesát. Opatrně mezi nimi manévroval a plnými doušky vychutnával vědomí, že je ve zdejší pustině široko daleko jedinou živou bytostí.

Otevřel krabici s proviantem a vzal si pár energetických

tablet, aby je pak zapil několika doušky vody. Zásoby mu stačily na tři měsíce.

Pak spatřil poměrně velký měsíc. Jeho zvrásněný povrch byl pokryt horami i údolími, do kterých nikdy neproniklo světlo vzdáleného slunce. V průměru měl asi osmdesát kilometrů, čímž se blížil velikosti docela slušného asteroidu.

Seržant jej dvakrát obletěl, než se rozhodl.

Pak se začal opatrně přibližovat k povrchu.

Přistál na plochem vrcholu relativně vysoké hory, která převyšovala své okolí o několik set metrů. Měl odtud slušný rozhled a zároveň mohl pozorovat sedmdesát procent hvězdné oblohy. Ale to nebylo všechno.

Uprostřed plošiny byla prohlubenina jako dělaná pro stíhačku. Ham si ji řádně prohlédl a pak do ní pomocí antigravu zvolna dosedl. Z lodi pak už jen mírně vyčníval kryt kabiny.

Gravimetr ukazoval hodnotu 0,001 g, což bylo opravdu velice málo. Ham musel být při výstupu z lodi opatrný, aby se náhodou sám nestal malým satelitem tohoto měsíce a nezačal kolem něj kroužit.

Podíval se na hodinky. Bylo načase se tu zařídit.

Opatrně se vyplazil ven a nejdříve ze všeho přikryl loď papírově lehkými balvany. Zbraň si žádnou nevzal, protože byl přesvědčen, že tu na žádný cizí život nenarazí.

Když byl hotov, podíval se k nejbližšímu vrcholku, odrazil se a plul vzduchem jako pták. Dopadl zhruba na místo, které si vybral, ale už se znovu rozhlížel, kam by letěl dál. Plnil se mu jeho dětský sen, protože díky mizivé gravitaci to byl skutečně opravdový let...

Uvědomoval si, že do přiletu Skokanů zbývá ještě asi pět hodin a že se tedy může vyřádit. Létal z místa na místo, až se ve stavu euforického nadšení octl na okraji propasti, hluboké snad několik kilometrů.

Ale ani tam nezaváhal a skočil.

Kroužil a padal dolů jako orel. Letěl dlouho a nemohl se toho
úžasného pocitu nabažít.
Měkce dopadl a rozhlížel se, co bude dělat dál, když vtom si všiml
podivné hory. Vypadala jako kosmická loď s tupým
hrotem, kterou někdo zarazil do země. A u paty kuželovité hory
objevil něco pravoúhlého... Jako dveře. Dveře, které vedly do
útrob skály?
Harn si v duchu vynadal, ať neblázni, odrazil se a přistál nedaleko
kužele.

Byly to dveře!

Nebo spíš kovová deska, zapuštěná do skály. Ještě jeden skok.
Teď byly ty podivné dveře už jen asi sto metrů daleko. Harn se
zhluboka nadechl - a skočil naposledy-
Přistál těsně u kovové desky. Před ní vedly do útrob skály
tři schody. A nad prahem dveří se vznášela všemi barvami hýřící
koule.

*Vítej, Harnahane, ozvalo se v seržantově hlavě. Čekám tu na
tebe už hodně dlouho.*

^ A ^

Tophtor pro jistotu přerušil spojení se všemi loděmi a udržoval je
jenom s Rangolovým křížníkem.

„Ještě půl hodiny," řekl Tophtor a kývl k Rangolově tváři na
monitoru. „Pak snížíme rychlost. Přistaneme na kosmodromu.
Uvidíme, co bude třeba udělat dál."

„Proč se hned nebudeme věnovat loděnici? Máme přece
souřadnice."

„Ta loď ještě není hotová a nikam nám neuteče. Vedení pro-
jektu má jistý Borator. Údajně je spolehlivý."

Pak chvíli mlčeli.

Goszulova planeta se zvolna zvětšovala, přestože rychlost obou lodí klesala. Ostatních jedenáct lodí flotily už plulo na oběžné dráze a dbalo o to, aby ze soustavy nikdo neunikl, nebo se nedostal dovnitř.

O pár minut později dopadlo světlo slunce na západní kontinent, zvaný Země bohů. Pod nimi začínal nový den.

Tophtor na Rangola kývl.

„Přicházíme v pravý čas. Netuším, co domorodci asi mohli mezitím s planetou provést, ale raději budeme opatrní. Pokud se epidemie rozšířila, narazíme na šílence, pokud ne, střetneme se s rebely. Ať se děje co chce, musíme splnit úkol.“

„Ale co když se přitom nakazíme?“

„Kdepak. Nejdříve půjdou ven roboti a nanosí do lodi materiál. Ve speciálních kajutách pak vyčerpáme všechnu vzduch. Nemyslím, že by ve vakuu přežily jakékoliv bakterie.“

„Dobrý nápad,“ chválil Rangol. „Lepší dezinfekce asi neexistuje.“

„Taky bych řekl,“ přikývl Tophtor. „Pozor, budeme přistávat. Podle všeho je kosmodrom docela prázdný. Nikde ani živáčka.“

Obě lodě pomalu klesaly dolů, až konečně dosedly. Tophtorovi to připadalo, jako by planeta Goszul vymřela. Po celé ploše a nikde u budov žádný život.

„Pošleme ven padesát pracovních a stejný počet bojových robotů,“ oznámil Rangolovi a zapnul palubní rozhlas. „Možná že se Goszulové stáhli do hor. Ale je divné, že tu není ani žádný robot... Padesát pracovních a padesát bojových robotů vypustit ven! Použít připravený nákladní vstup!“

O deset minut později sjely po rampách k zemi těžké ocelové stroje a ve dvou kolonách se vydaly na pochod. Jejich cílem byly správní budovy a kontrolní centrála robotů.

Tophtor dřepěl ve svém neforemném křesle jako pařez a řídil akci. Za pomoci dálkového ovládání vedl své bojové stroje. Případné náhlé rozhodnutí nemínil přenechat počítači.

Zatím se nic nedělo. Rhodanovo překvapení však na sebe nedalo čekat.

^ ^ ^

Dálkově řízená armáda měla půl cesty za sebou, když se ve stromech před budovami něco pohnulo. Tophtor to hned viděl. To byli Goszulové, zdejší domorodci. Znal je z katalogu, který si prostudoval cestou.

Pomocí zvětšení na obrazovkách viděl ještě víc. Z otevřených dveří budovy se hrnuly davy a hnaly se proti robotům, jako by je chtěly zadupat do země.

Tophtor na to dvě vteřiny zaskočeně zíral, ale pak spatřil něco, co mu přivodilo studené mrazení v zádech. Tváře Goszulů byly nepřehlédnutelně skvrnité - znak epidemie! Někteří z nich neměli košile a jejich těla se tak podobala malířské paletě!

Tophtorovi se zachvěla ruka, když zkontroloval dálkové ovládání bojových robotů. Byl sice brutální a bezohledný, ale něco mu v duchu přece jen říkalo, že nasadit roboty proti bezbranným, nemocným domorodcům by bylo příliš. Zákony skokanských rodů takové chování zakazovaly.

Pak se však vyděsil.

Za domorodci se ze dveří vyhnuli bojovní roboti bývalé skokanské posádky. Jejich energetické paže byly vodorovně nataženy a připraveny ke střelbě. V první chvíli to vypadalo, jako by Goszuly před sebou hnali. Domorodci mezitím minuli roboty a utíkali k oběma lodím. Za několik minut byli u nich a začali kolem nich divoce tančit.

Tophtor byl otřesen. Tohle se tedy stane z inteligentních bytostí, když ztratí paměť. Už vůbec nevěděly, co to jsou kosmické lodě, nechápaly ani nebezpečí, které pro ně mohly znamenat. Slepě běžely do záhuby.

Levou ruku měl už položenou na tlačítku odpalu palubního paprskového děla, ale rozechvěle ji stáhl zpět. Ne, Tophtor nestřílel na bezbranné. Byl ochoten postavit se jakémukoliv ozbrojenému protivníkovi, ale zabíjet bezbranné, nemocné... To tedy ne!

Naproti v úkrytu si Perry Rhodan oddechl. Ať už byl Tophtor jaký chtěl, Rhodan ho odhadl správně.

Tophtor to nemohl vědět, ale v té chvíli zachránil sám sobě život.

Obrátil pozornost zpátky k robotům a v duchu se ptal, co se stalo s těmi, kteří tu byli ponecháni. Roboti přece nemohli onemocnět? I když - čím jiným by si mohl vysvětlit jejich podivné chování? Tophtor nemohl vědět, že všichni roboti na Goszulu už jsou přeprogramováni a že teď slouží Rhodanovi.

On ani nevěděl, kdo je jeho protivníkem. O Rhodanovi byl přesvědčen, že pobývá někde na více než tisíc světelných let vzdálené Zemi. Jediným protivníkem, se kterým počítal, byl mor zapomnění.

Ted' se ale proti němu obraceli vlastní roboti.

A dělali to s překvapivou precizností.

První energetická salva přišla nečekaně. Tophtor nestačil zareagovat a polovina jeho bojových robotů se tavila. Zbytek se podle jeho rozkazu zoufale bránil, ale proti přesile nic nezmohl. Po pěti minutách bylo po boji. Bojovní roboti z paluby skokanských lodí byli zneškodněni. Těch pracovních si nepřítel nevšímal.

Tophtor o tomto rozporu přemýšlel.

Pokud byli roboti na planetě zasaženi epidemií a také ztratili paměť,
pak by si přece neměli vzpomínat na rozdíl mezi
bojovými a pracovními roboty a měli by útočit stejně proti všem!
Nebo je snad někdo řídil? Kdo...?

Tophtor cítil, jak se poprvé v životě začíná opravdu bát.

Raději rychle vydal pracovním robotům rozkaz k návratu na loď.

Padesát kolosů se poslušně otočilo a pochodovalo zpátky na palubu. Ovšem daleko se nedostali. Protivníkovi roboti jim > zastoupili cestu a zatlačili je na okraj kosmodromu. Tophtor musel bezmocně přihlížet, jak jsou jeho dělníci odváděni do zajetí. Na ten pohled do konce života nezapomněl. Z obrazovky na něj vytřeštěně zíral Rangol. „Co je to, Tophtore? To přece není možné...?“ „Já nevím!“ opáčil Tophtor krátce a sledoval přitom Goszuly, kteří s rozpraženými rukama tančili kolem lodí a vzdávali jim hold jako bohům. „Opravdu nevím. Robotí museli zešílet. Jak to asi bude vypadat u loděnice?“

„Má smysl ty šílené stroje sbírat a odvážet?“ zeptal se Rangol.

Tophtor neodpovídal. Ještě chvíli sledoval hordu otrhanou mezi oběma loděmi, a pak zapnul palubní rozhlas.

„Obě lodě připravit ke startu. Musíme zachránit aspoň nový křižník v horách. Ten nesmí padnout do rukou nikomu cizímu. Start za třicet vteřin pomocí antigravu, aby nebyl žádný domorodec zabít.“

Tiše, jako přistály, se lodě zvedly. Dole zoufale vyly tisíce najatých Goszulů.

Rhodan byl náhlým ústupem Tophtorových lodí překvapen.

„Že by se dala elita Skokanů zahnat tak rychle?“ podívoval se a snažil se uhádnout protivnickovy úmysly. „Zřejmě dostali strach z epidemie - když si uvědomili, že patrně zachvátila i roboty.“

„To je přece nesmysl, počítačová paměť je něco úplně jiný-ho než lidská paměť,“ namítal Bull. „Přece bys nevěřil, že si to Skokani myslí?“

„Ale vypadá to tak, že?“

Bull se zamyslel. Rhodan si mezitím nastavil náramkovou vysílačku.

„Helou, Marshalle? Počítejte s tím, že se tam u vás každou chvíli objeví Skokani. Pravděpodobně jenom dvě lodě. Jak jsme usoudili podle zachyceného vysílání, jedná se o našeho starého přítele Tophtora a o jistého Rangola. Asi projeví zájem o stavěnou loď.“

„Jsme připraveni,“ odpověděl telepat. „Zdejší bojoví roboti byli přeprogramováni podle vašich instrukcí. Teď patří k nám. I Borator bude dobře hrát svou roli.“

„Jakou roli?“ zeptal se Rhodan. „Kitaj ho zpracoval tak, že jsme v něm našli spojence. Borator věří, že všechno dělá ze své vlastní vůle. Tophtor se bude divit, koho v něm potkal. A ještě něco, Marshalle - vy všichni musíte předstírat, že pracujete pro Skokany. Ztratili jste paměť, ale pracujete na dostavbě lodi. Tahle logika by mohla Tophtorovi zamotat hlavu.“

„Doufejme, pane.“

„Na to vezte jed!“ ujišťoval ho Rhodan a vypnul spojení. Po chvíli pak zavolal STARDUST. „Haló, Pishere? Všechno v pořádku?“

„Ano, pane.“

„Zprávy od Hamahana?"

„Ještě se neozval, pane."

„To nechápu. Proč mlčí?"

„Namáhán je spolehlivý muž a..."

„Ohlaste mi, až se ozve," vzal mu Rhodan slovo a přerušil spojení. Pak se obrátil na majora Deringhousea., Jaký je Hamahan člověk, majore?"

„Jak to myslíte?"

„No, je na něj spolehnutí? Je chladný a střízlivý, nebo je snílek? Realista? Teoretik? Jak se bude chovat, až bude odkázán sám na sebe?"

„Nevím, co bych vám měl na to odpovědět, pane. Víím jen, že seržant Hamahan je skvělý pilot a spolehlivý muž. Proč by se měl ve vesmíru o samotě chovat jinak než mezi námi?" „Jenom jsem se zeptal, majore. Zapomeňte na to." Ale Deringhouse se přece jen zamyslel. Když se Rhodan na něco ptal, pak to mělo vždycky nějaký smysl.

„No, možná..., že je Hamahan trochu romatická povaha," přerušil mlčení.

Rhodan ani nezvedl hlavu, jen mírně přikývl. „Ano, myslel jsem si to. Uvidíme, čím omluví své dlouhé mlčení."

<. x ^

Ham byl v první chvíli přesvědčen, že ztratil rozum a teď slyší a vidí halucinace.

Co se týkalo sluchu, bylo to docela dobře možné, ale jinak to bylo s viděním. Třpytivá koule totiž nemizela. Pořád se bez hnutí vznášela před Hamovým nohama. Nebyla větší než fotbalový míč.

Vypadala jako z kovu, ale stejně tak mohla být sádrová nebo skleněná.

Ham si však náhle uvědomil, že se s jeho mozkiem něco děje. Cítil, že to není nic zlého, a pak se znovu ozval neslyšný hlas:

Neboj se, Namáhané, jsi docela zdrav. To, co vidíš a slyšíš, je skutečnost. Cítil jsem tvé myšlenky, už když ses blížil k planetě. Nechtěl jsem tě děsit, proto jsem čekal, dokud mě neobjevíš.

Hamovi se zdálo, jako by koule na svém naleštěném povrchu měnila barvy. Zvolna černala, až byla černá jako vesmír. Pak se v ní zrcadlily hvězdy. Nakonec si všiml, že se hvězdy zvětšují a přibližují.

Ničemu se nediv, Harnahane, já prostě umím opticky zobrazovat myšlenky. Co chceš vidět? Lod', na které jsi přiletěla Planetu, ze které jsi odstartoval? Vidím, že to není tvůj mateřský svět.

Ham viděl, jak se hvězdy v kouli posouvají, a pak zíral na třípytivý kryt kajuty své stíhačky. Bylo to, jako by se vznášel dvacet metrů nad ní.

Příroda je mnohem bohatší než veškerá technika!

Tato věta se mu vpalovala do mozku jako značkovacím železem. Pomalu mu docházelo, že koule není technický div zdejšího světa, ale jeho obyvatel.

Ta koule žila!

Přirozeně ze žiju, Harnahane, ale jsem sám. Nejsou tu žádné další bytosti mého druhu, leda by je stvořila náhoda - tak jako mě. Každá první bytost vzniká díky božské náhodě, Harnahane. Podle tvého počítání času jsem asi pět milionů let starý.

Asi mi přece jen přeskočilo! pomyslel si Hamahan, ale koule zůstala.

Já ti rozumím - a znám důvod tvého pobytu tady. Jsou jím galaktičtí obchodníci. Pomohu tobě i Rhodanovi.

Ham strnul.

„Co víš o Rhodanovi?“ zeptal se nahlas. Najednou dostal šílený nápad, že ta malá koule je miniaturní kosmická loď a že v ní jsou miniaturní bytosti.

Vím o Rhodanovi prakticky všechno, Harnahane, ale buď bez obav. Všechno vědomí je u mě dobře schováno. Ještě něco: já mohu žít všude, i ve vakuu. Můj tvar je nejvýhodnější ze všech.

Ham přemýšlel. Byl docela sám a musel se vyrovnat s neuvěřitelným zjištěním. Musel se s ním vyrovnat sám.

Tvůj lid je mocný, Harnahane, přerušila koule jeho myšlenky. Ale i ten nejmocnější z mocných má své slabiny. Týká se to i mě. Už sedm století jsem na tomhle měsíci a strádám energií na pokračování cesty vesmírem. Hvězdy září slabě. Stačí to k udržení mého života, ale budu muset ještě tisíc let čekat, než budu moci pokračovat.

„Tomu nerozumím -já nerozumím vůbec ničemu,“ zaúpěl Ham. „Kdo... kdo jsi?“

Hned nato měl pocit značného veselí. Jako by se ta neznámá bytost smála. Ale na jeho otázku neodpověděla.

Čekáš tu na loď Skokanů, které chtějí útočit na bezbranný svět. Pozemšťané chtějí pomoci bezbranným. Jsem ochoten přispět k jejich ochraně, když za to dostanu odměnu.

„Odměnu?“ podivil se Ham.

Ano, energii. Máte jí dost. Pomohu vám proti Skokanům a dostanu za to energii. Tolik, abych se dostal aspoň blíž ke slunci. Tam už si pomůžu sám.

Rhodan! pomyslel si Harn. Bez něj nemůžu nic slíbit...Ale na druhou stranu..., koule slíbila, že nám pomůže. „Ale jak nám pomůžeš?“

To bude záležet na situaci. Každopádně ti mohu sdělit souřadnice pozice lodí. Opticky, samozřejmě. Mám příliš málo energie, abych mohl zakročit osobně. Přivez sem svou loď!

„Mou loď? K čemu? Je zamaskovaná, aby ji Skokani nenašli."
Můžeš se spojit s Rhodanem bez lodi? Ham zavrtěl hlavou. „A když mě Skokani objeví?" *Tolik energie mám, abych se s nimi vypořádal, kdyby byli na dosah,* slibovala podivná bytost. *Přivez svou loď.*

Ham se podíval na hodinky. Bylo pozdě. Jeho procházka po údolích a horách ho stála spoustu času. A pak ta debata s... S kým vlastně? Ham vzdychl.

„Nemůžu být zpátky dříve než za hodinu - a pak už můžeme počítat s tím, že tenhle měsíc někdo náhodou objeví a prohledá."

To by toho dotýčný hned litoval, zněla odpověď. A teď už konečně jdi, jinak bude opravdu pozdě. Pak se dozvíš všechny odpovědi na své otázky.

Hamahan ještě chvíli zamyšleně čekal, pak se beze slova otočil a mocně se odrazil. ^

Už třetí skok ho vynesl na náhorní plošinu.

^ ^ ^

Cucky se osobně postaral o dopravu Boratora zpátky do údolí. Skokan byl sugestivně ovlivněn Kitajem. Načervenalé skvrny v jeho tváři svědčily o tom, že už po něm sahá mor zapomnění.

Tophator a jeho druzi tomu měli uvěřit.

Teď vyhledal Johna Marshalla a předal mu Rhodanovy poslední instrukce. Krátká mezihra na kosmodromu prokázala, jak velmi se Skokani bojí epidemie. Báli se dokonce i toho, že nákaza zasahuje nejen tělo, ale i techniku. Hlavně tohle zjištění muselo Tophatora šokovat.

Cucky se vyjadřoval přesně.

„Musíme zabránit přelévání krve," řekl a zahleděl se do údolí, které bylo nadále uzavřeno prostřednictvím rojnice bojových robotů. Dvě stě Goszulů zatím uvnitř v jeskyni pomáhalo pracovním robotům se stavbou lodi, aby lhůtu dokončení ještě o něco zkrátili. Předstírali sice, že jsou nakažení, nicméně však ještě nezešli. „Stačí, když Tophtorovi naženeme strach. Rhodan je přesvědčen, že se tu pak už nikdy neukáže."

že." „Bez přelévání krve to nepůjde," namítal Marshall. „Až tu přistane, bůhví, co provede. Známe přece Skokany. Copak se nebudeme bránit? Nebylo dohodnuto, že je nutno Tophtora a jeho lidi vyhnat všemi možnými prostředky? Na těchto plánech se snad něco změnilo?"

Gucky přikývl a zašklebil se.

„Něco jo. Tophtor se zachoval slušněji, než jsme čekali. Nestřílel do bezbranných Goszulů. Perryho to potěšilo. Proto nařídil -jenom blufovat! Tophtor musí nabýt dojmu, že je odtud potřeba co nejrychleji utéct, ale nesmí se dozvědět, že jsme tu my, pozemšťané. Například konkrétně mě nesmí vůbec spatřit, kdo ví, co mu o mně Ezztak řekl. Ale je vás tu přece dost..."

Na stole stála malá skříňka. Najednou to v ní zabzučelo. Marshall stiskl tlačítko. Byl to Borator a vzrušeně hlásil: „Přepadení prostřednictvím bojových robotů - poblíž východu z údolí. Čtyři Goszulové zabiti, ostatní se zachránili útekem."

Marshall byl na vteřinu ochromen. Pak překonal šok. „Bojovní roboti? To není možné! Všichni byli odpovídajícím způsobem přeprogramováni a nikdy by na Goszula neutočili. Kolik těch robotů bylo?"

„Náš strážní robot... byl zneškodněn."

Gucky se zhluboka nadechl.

„Jistě, udělal to ten poslední, který nám scházel. Toho jsme při naší akci nenašli. Dobře že se prozradil před příchodem Skokanů. Hned se vrátím, Johné..."

„Počkej ještě!" vyskočil Marshall, ale Gucky už byl pryč. Teleportoval na místo, o němž Marshall začínal tušit, kde asi leží.

Zasunul za pás ruční paprskomet a rozběhl se z budovy. Utíkal dolů do údolí a doufal, že nedorazí pozdě. Přitom se mamě snažil s Guckym navázat telepatické spojení. Myšob byl patrně příliš zaměstnán.

^ X ^

Když Gucky materializoval v údolním záhybu, spatřil hordu asi tuctu Goszulů. Divoce gestikulovali a vyřázeli výkřiky děsu.

Gucky se mamě snažil zjistit, co jejich mysl tolik rozčeřilo. Nikde neviděl žádného zdivočelého robota.

Než k němu Goszulové doběhli, teleportoval o několik set metrů za ně. Tam někde, u východu z údolí, musel být ten poslední robot.

Nejdříve však narazil na čtyři mrtvé Goszuly.

Tady někde se robot musel skrývat. Jenom díky nějakému úkrytu mohl uniknout všeobecné pátrací operaci. Odtud sledoval, jak se údolí dostává do rukou Goszulů a jejich spojenců. Stal se svědkem přeprogramování svých kolegů. V podstatě by se měl postarat o zničení loděnice, ale stála proti němu příliš velká přesila. I robotům byl naprogramován určitý stupeň pudu sebezáchovy.

RK-176 věděl, že proti 99 kolegům nemá naději. Při překvapivém útoku by jich možná tak dvacet zničil, ale pak by přesile stoprocentně podlehl. Každopádně by tím ničeho nedo-

cítil. Důležitější bylo, aby se guvernér! dozvěděli, co se tady v údolí stalo. A u vchodu do údolí stála jenom jedna stráž! Pokud se přes ni dostane, bude cesta do města volná! Vyšel ven a vběhl do náruče dvaceti Goszulů. Jednal rychle a výjimečně i bez rozvahy, když zahájil palbu proti neškodným domorodcům. Čtyři zabil. Teprve když ostatní prchali s děsem v očích, uvědomil si svou chybu. Pak už však bylo pozdě.

Robot u vchodu se stal svědkem události.

RK-176 nechal Goszuly běžet a vykročil k východu z údolí, kde stál osamělý kovový strážce. Věděl přesně, co má udělat.

^ A ^

Cucky přišel pozdě.

Našel už jen roztavené zbytky strážního robota a kolem něj spálenou zemi. Jenom po uprchlém robotovi nikde ani stopy. Musel už mít značný náskok. Myšob věnoval poslední pohled zbytku strážného a pak teleportoval na vrchol pět set metrů vzdálené hory. Při jasném počasí odtud bylo vidět až k moři.

Dnes sice jasno nebylo, ale stačilo to.

Ve vzdálenosti čtyř pěti kilometrů se pohyboval temný bod a občas se zatřpytil, když na něj dopadly paprsky slunce. Pohyboval se rychle a rovnoměrně směrem na jihozápad.

To byl on!

Gucky se spokojeně zašklebil. Jeho vrozená hravost znovu vyhrála nad dobrým vychováním. Konečně měl zase příležitost k předvedení svého umění - škoda jen, že kolem nebyli žádní diváci.

Hm, nedalo se nic dělat... RK-176 maširoval značnou rychlostí, ale přirozeně že ne

dost rychle, aby mohl uniknout teleporterovi jako Gucky. Ještě o svém pronásledovateli nic netušil a považoval proto svůj útěk za zdařilý.

Gucky materializoval deset metrů za ním a plně soustředil své telekinetické síly, které posléze popadly kovovou příšeru a přimrazily ji na místě.

RK-176 se okamžitě zastavil. Bylo to, jako by se proměnil v solný sloup. Jeho počítač začal horečně hledat vysvětlení.

„Zabils čtyři lidi," řekl jasně a zřetelně Gucky. „Proto budeš sešrotován. Chceš ještě něco říct?"

RK-176 mechanicky zavrčel: „Jednal jsem podle obdržených rozkazů. Žádný Goszul se nesmí pohybovat v blízkosti loděnice. Kdo jsi?"

„To bys rád věděl, co? Dobrá, povolím ti poloviční otočení. Jestli na mě chceš střílet, řekni to radši předem. Pak uděláme krátkej proces."

Přirozeně že by se ho robot pokusil zničit. To Gucky věděl naprosto jistě. Robot to dokonce musel zkusit.

A také to udělal.

Oba energetické výboje však Guckyho minuly.

„Podepsal sis rozsudek smrti," zapištěl Gucky.

RK-176 se zvedl do výšky jako balon. Gucky teleportoval zpátky k východu z údolí a odtud dirigoval svou obět'. Robot se mezitím snažil kolem sebe střílet a zneškodnit protivníka.

Vtom se vedle Guckyho ocitl Marshall a byl za svůj spěch patřičně odměněn.

Gucky seděl na měkkém trávníku a připomínal modeláře, který pyšně předvádí svůj létající stroj, řízený dálkovým ovládáním.

Robot vystoupal až do výšky pěti set metrů a tam se zastavil. Byl to jen drobný bod na nebi, odkud bez ustání šlehaly barevné blesky.

Vtom začal padat a rychle se přitom zvětšoval. Cucky se obrátil a přátelsky se na Johna zašklebil.

„Teď uslyšíš pecku," předpovídal. „Ta věc vybuchne. Z takový vejšky jsem to ještě nikdy nezkusil."

„Proč ho chceš zničit?" zeptal se Marshall. „Můžeme ho přece přeprogramovat..."

„Tohohle ne," zavrtěl Gucky hlavou. „A nesnaž se mi zkazit radost..."

„Ale..."

John zmlkl. Představení ho fascinovalo. Kromě toho mu bylo jasné, že Gucky se nedá přemluvit. Musel se na robota hrozně zlobit.

Pak RK-176 dopadl.

V první chvíli to vypadalo, že se toho mnoho nestane. Robot se zavrtal hluboko do skalnatého povrchu a vzhledem k tomu, že ještě pořád střílel, se ocitl v kaluži žhavé lávy.

Pak se oslnivě zablesklo a na pár vteřin se nad místem zřícení zvedl bílý mrak, který vítr posléze rozehnal.

Gucky si oddechl.

„To bylo velkolepý!"

John Marshall se přiblížil a položil myšobovi ruku na rameno.

„Nikdy bych nevěřil, že budeš mít takové potěšení z ničení."

„Někdy jo."

Gucky se najednou podíval k nebi a přimhouřil oči. Aniž by změnil tón hlasu, pokračoval: „Chyť se mě, skáču zpátky do loděnice. Bude lepší, půjdeš-li se mnou."

John věděl, že ho teleporter snadno vezme s sebou, ale než se ho chytil, zvedl hlavu. Ve výšce pouhých dvou set metrů plula doutníkovitá loď Skokanů.

Tophthor kývl na Rangola.

„Přistanu sám. V údolí je málo místa, takže přistanu na náhorní plošině před ním. Jeden z člunů zaneše komando do údolí. Vy zůstanete v bojové pohotovosti v deseti kilometrech výšky, Rangole. Udržujte spojení s centrálou.“

„Chcete opustit loď, Tophthore?“

„Doprovodím své lidi. Pozorujte okolí. Ale kdyby se něco dělo, nezasahujte, abyste nás neohrozil. Při sebemenším náznaku útoku se naše plány změní. Konec!“

Sotva loď přistála, otevřel se vstup a vypustil ven prostý bojový člun, který se nesl těsně nad povrchem planety. Pak se zastavil. Z lodi vyběhli muži v ochranných kombinézách a šplhali do člunu. Postavou připomínali kynuté knedlíky, ale jinak byli hbití a mrštní.

Pak se vstup na mateřskou loď uzavřel.

Jako poslední vlezl do člunu Tophthor.

Člun se pak zvedl do výšky dvou metrů, doletěl až k okraji údolní propasti a zvolna klouzal dolů.

Dolů k loděnici, kde podle slov konstruktérů vznikala loď, pomocí níž Skokani získají převahu v celém vesmíru. Tophthor vůbec netušil, v čem mají spočívat přednosti téhle lodi, ale podle jistých občasných náznaků a poznámek pochopil, že nešlo o plané řeči.

Pomalou klesali...

Tophthor začínal zřetelně rozeznávat rojnici robotů u vchodu do údolí. Přesně tak, jak mu to Etztak popisoval. Zdálo se, že je tam všechno v pořádku. Žádná epidemie, žádné rebelující stroje, žádní šílející Goszulové...

Tophthor si pak uvědomil, že v loděnici přece žádní domorodci nepracovali. Borator měl velet jenom robotům. Proto

získal pocit, že má konečně aspoň tuhle záležitost pevně v rukou.

^^^

John Marshall, sugestor Kitaj Išibaši a Gucky seděli ve svém úkrytu a s velkým zájmem pozorovali přistání Těžkých.

Práce v loděnici pokračovaly, jako by se nic nedělo. Borator seděl ve své kanceláři a vydával nové instrukce. Zkušební start měl proběhnout už pozítří. Roboti pracovali na plný výkon. Štěstí, že teď získali pomoc Goszulů.

Do údolí se snesl bojový člun Skokanů. Sotva se dotkl žerné, vyhrnuli se z něj ozbrojenci - mohutné postavy Těžkých.

Borator zvedl hlavu, přikývl a vstal. Díky posthypnostické sugesci se choval přesně tak, jak mu nařídil Kitaj. Vyšel ven a kráčel návštěvníkům vstříc.

„Takže jste si přišel pro loď, Tophtore? Poslal vás Etztak?“

Tophtorova ruka s paprskometem poklesla. Ve vědcově tváři spatřil zlověstné skvrny. Jeho vlastní ochranná kombinéza ho před nákazou ochrání, o tom byl přesvědčen, nicméně tváří v tvář epidemii přece jen znejistěl.

„Vy jste nakažen, Boratore?“ zeptal se a o krok ustoupil. Druhým okem najednou spatřil skupinu robotů a Goszulů, přecházející do jiné haly. „Co tady mají co dělat domorodci? Jsou taky nakažení?“

Borator přikývl, jako by se jednalo o pouhou rýmu. „Všichni jsou nakažení, ale paměť nám ještě zůstala. Rozpad mozku nastane až po několika týdnech. Do té doby bude loď hotová. Co se týče Goszulů, musel jsem je zaměstnat. Samotní roboti by to už nedokázali, než... než ztratím rozum.“

Borator ukázal na blízké roboty. „A nejenom já, Tophtore. I roboti ztratí paměť. Pak už s nimi nebudeme moci počítat.“

Tophthor ustoupil o další krok. Varovně pohlédl na své muže.

„Kdy bude loď hotová, Boratore?“

„Asi za týden. Můžete si ji pak vzít.“

„A jak dlouho... ehm, potrvá, než přijdete o paměť?“

„Možná už jen den, já nevím. Možná byste se raději měli připravit, že převezmete tuhle práci po mně.“

„Převzít práci? Abychom se nakazili...?“

„To už se stalo," opáčil lhostejně vědec.

Tophthorova tvář za průzorem helmy zbledla.

„Máme ochranné kombinézy!“

Borator se chladně zasmál.

„Tu jsem měl na sobě taky. A vidíte, co mi byla platná. Ne, vy se prostě musíte obětovat a myslet pouze na záchranu lodi. Nesmí se dostat do rukou cizinců.“

„Žádný bacil neprojde ochranným oděvem!“ vrátil se Tophthor k tématu, které jej nejvíce zajímalo. „Než se vrátíme do společných prostor lodi, projdeme vakuovou komorou. Každá bakterie tam zahyne.“

„Můžete si vyčistit kombinézy, ale ne těla," poznamenal studentě a věcně Borator. „Nedělejte si marné naděje. Jste stejně ztraceni jako já, roboti a Goszulové. Naším jediným společným cílem je vyslat nový křižník do vesmíru s otevřenými vchody. Skokani si ho najdou - a pak už na jeho palubě možná žádná epidemie nebude. Tophthore, vy už nemáte ani týden. Pak nebudete znát ani své jméno...“

„Boratore!“ zařval Tophthor. „Nepřišel jsem sem poslouchat nesmysly. Tady v údolí se pracuje. Ještě jsem neviděl žádného šílence.“

„Už jich tu pár je," namítl klidně Borator a ukázal k jedné skladové hale. „Nebudete mi věřit, ale u počítačových pamětí to začíná nejdřív. No..., koneckonců se o tom můžete přesvědčit sami.“

Tophthor se proti své vůli podíval ve směru k robotovi, který se k nim zvolna blížil a míjel je ve vzdálenosti několika metrů. Kovový kolos si jich vůbec nevšímal. Prostě je minul a ještě si přitom tiše zpíval. Písnička měla jednoduchou melodii a slova.

Zněla takto: „Kdo jsem...? Jsem jen hledání a bolest, touha a žízeň, křeč a trápení... Chci letět k modrému moři...”

Tophthorovi zůstala ústa dokořán, jako by jeho vousy náhle ztěžkly a táhly bradu k zemi. Pak se roztřásl po celém těle. S námahou zamumlal: „Co... je... to?”

„Báseň," vysvětloval mu Borator. „RK-064 si ji sám stvořil. Melodie je taky jeho.”

Dvacet Těžkých pomalu ustupovalo. Zastavili se až před vchodem do člunu. Stačil náznak a zmizeli by v jeho útrobách. Ale Tophthor ještě pořád nechtěl uvěřit.

„Proč nebyl zneškodněn?”

John Marshall se ve svém úkrytu zašklebil, když zaslechl tuhle otázku.

„A proč by měl být?” podivil se Borator. „To bych pak musel zničit mnoho hodnotných robotů. Konec přijde tak nebo tak, a dokud na nás neútočí, nevidím žádný důvod. Mimochodem, pracovní robot RA-007 právě sepisuje divadelní hru.”

Gucky málem upadl smíchy, když to telepatickou cestou uslyšel.

„Takovejma nesmyslama přece Tophthora nevyženeme.” „Tiše,” okřikl ho Marshall.

„A jak se nákaza projevuje na organických bytostech?” vy-
zvídal mezitím Tophthor.

Než mu Borator mohl odpovědět, spoza rohu se blížil Gos-zul. Za normálních okolností by padl tváří do prachu země, ale teď naivně přiběhl, vytáhl Tophthorův paprskomet a jako dítě si s ním začal hrát. Pak najednou stiskl spoušť a světle-

modrý paprsek roztavil kus skály nad jejich hlavami. Goszu!a to překvapilo. Zavrtěl hlavou a vrátil zbraň Tophtorovi. Pak se před zděšenými zraky Těžkých usmál a pokračoval v cestě.

B oratoř na Tophtora kývl.

„Tady jste to viděl. Kdo je nakažen, zapomíná. Nepozná ani největší nebezpečí. Důvěřuje dokonce nepříteli - a vydává se mu napospas. Civilizace Skokanů by byla ztracena, kdyby přišla o paměť a nevěděla by už ani, kdo je jejím nepřítelem.“

„Zapomenout na nepřítele?“ divil se Tophtor.

„Zapomenete dokonce vlastní jméno!“ přikyvoval Borator. Pak najednou změnil tón. „Smím vám teď ukázat loď? Za osm dní se musí dostat do vesmíru. Doufejme, že do té doby budete dosud při smyslech, ale snad máte na palubě ještě nějaké lidi, kteří vás pak budou moci vystřídat. Poslední skupina musí loď odstartovat.“

„A co bude s námi?“ zeptal se Tophtor.

Borator udělal nejasné gesto.

„To záleží na vás, Tophtore. Nejpozději za osm dní bude váš duch mrtev, i když tělo bude žít dál. Ale to není důležité. Nej-důležitější je dokončení stavby lodi...“

„Nedostal jsem za úkol zběhnout!“ zařval Tophtor. Třásl se hněvem. „Ti grázlové mě poslali do záhuby, ale to se přepočítali. Ať si pro tu loď doletí sami! Vyříd'te jim to, Boratore -jestli to do té doby nezapomenete.“

Pak Tophtor zaklel a zalezl za svými lidmi zpátky do člunu. O pár vteřin později se zvedl a zmizel za skalní stěnou. Několik minut nato planetu opustil stín velké skokanské lodi.

^ A ^

Zatímco Hamahan startoval stíhačku, pořád uvažoval, jestli se mu to všechno náhodou nezdálo. Nebyl nemocný? Netrpěl

nějakou neznámou halucinací? Možná že dostal kosmickou horečku a celá ta záležitost byla jenom ztělesněnou představou.

Ale ne. Zase se ozval ten tajuplný hlas. Pronikl k němu i na vzdálenost mnoha kilometrů.

Pochybuj později, Harnahane, teď na to nemáš čas. Jedna loď Skokanů míří k našemu měsíci. Pospěš si, nechceš-li zemřít. Přistán, v mém údolí.

Ham spěchal. Trvalo to jen necelou minutu, pak klesl do údolí, ve kterém našel kouli. Byla pořád na stejném místě, ale její povrch se změnil.

Zůstaň v lodi, Harnahane. Můžeš všechno pozorovat - ale ničeho se neboj. Tobě se nic nestane. Ovšem Skokani...

Koule byla deset metrů od Hama. Přesně viděl, co se děje na jejím povrchu. Viděl v něm protáhlou skokanskou loď, která plula těsně nad povrchem měsíce a něco hledala.

Mířila přímo k němu. .

Každou chvíli musela proplout horský hřbet na východě. A už tu byla!

Ham napjatě čekal, co se stane. Pokud kapitán lodi zrovna nespál, musel už pod sebou dávno objevit malou stíhačku. Harn automaticky sevřel řídicí páku. Jedním trhnutím mohl stíhačku zvednout vzhůru...

Loď Skokanů pokračovala dál, ale Hamovi se zdálo, jako by zpomalovala.

Ztrácí rychlost. Doufejme, že ji jiní Skokani najdou, protože v opačném případě by byla posádka lodi ztracena.

Ham vyjeveně zíral za vzdalující se loď. Pak mu zmizela z očí. Letěla už jen setrvačností. Jakmile opustí slabé gravitační pole měsíce, propadne se někam do nekonečna vesmíru a bude v něm plout, dokud se nesrazí s jinou planetou, nebo nevletí do nějakého slunce.

„Tys jim zničil agregáty?“ zeptal se Ham a pohlédl na kouli.

Nezničil jsem je, odpověděl hlas v jeho hlavě. Jenom jsem lodi sebral všechnu existující energii. Nedotkl jsem se pouze nouzových baterií, které budou loď zásobovat tím nejnnutnějším. Jinak je však bez energie. Žádný pohon, ..žádné zbraně, žádná hypervysílačka. Nic.

„Jak jsi to dokázal?“

Mohl bych sebrat i tvou energii, kdybych chtěl. Ale zajímá mě Rhodan. Vyprávěj mi o něm. Až bude opouštět soustavu, pošlu mu zprávu. Jednoho dne se s ním sejdu. Jestli to bude za deset nebo patnáct let, to nehraje roli.

Ham zapnul vysílačku.

„Podám Rhodanovi zprávu o našem setkání. Teď mi dovol ohlásit pozici.“

Ohlas svou pozici, ale věz, že boj na druhé planetě je už dávno rozhodnut. Skokani prchají. Ztratili jakýkoliv zájem o planetu Goszul. Můžeš se vrátit - dostaneš odpovídající rozkaz.

Poručík Fisher ze STARDUSTU se ozval: „Chlape, Hama-hane! Proč jste o sobě nedal vědět dřív? Můžete se vrátit. Už nepotřebujeme žádné údaje o lodích Skokanů. Ti utekli. Kde vlastně trčíte?“

„Na jednom z měsíců čtvrté planety. Můžete mě spojit s Rhodanem?“

„To bohužel nejde, ale řeknu mu, že vás může brzy čekat. Bude mít radost. Pospěšte si.“

„Ale...“

„Nemáme čas, seržante. STARDUST vyplouvá z vody. Pak se znovu ohlaste. Konec!“

Reproduktor ztichl.

Ham vypnul spojení a otevřel výstup z lodi. O dvě minuty později stál znovu před koulí. Pozoroval její černý povrch a sledoval formující se doutníkovité lodě.

Chystají se odtud zmizet. Ale zachytili nouzové signály třinácté lodi, takže ji ještě budou hledat.

Ham se sklonil, jako by se chtěl koule dotknout, ale pak si to přece jen nedovolil.

„Kdo vlastně jsi?“ vyhrkl. „A co všechno umíš?“ *Já jsem já. Horné. Víc ti toho nesmím prozradit. A co umím? Však se dívej...*

Na povrchu koule se objevila mořská hladina. Vtom se z ní začala nořit STARDUST. Mocný křižník vyplul nad hladinu a rozletěl se k pobřeží. Zanedlouho přistál na kosmodromu. Tři další křižníky mezitím opustily podzemní hangáry. Všude kolem postávali členové posádky spolu s Goszuly. Domorodci sice měli skvrnitou pleť, ale jinak působili docela normálním dojmem.

„Jsi živý televizní přijímač,“ zašeptal Ham a zvesela dodal: „Jak velký je tvůj dosah?“

Místo odpovědi se obraz na povrchu změnil. Sledoval sám sebe, jak se řítí vesmírem a zastavuje se až v neznámém výběžku Mléčné dráhy. Pak se najednou zase vrátil na tento měsíc.

Vidím každý bod Galaxie. Bohužel umím navázat spojení jen do vzdálenosti dvou set světelných let. Někdy i o trochu dál. Vidíš, i mé schopnosti jsou omezené.

Ham měl dojem, jako by si ve skafandru zatopil. Začínal chápat, jak velkou moc ta koule má. Živila se světlem hvězd a energií kosmických lodí...

A teď se vra/zpátky ke svým přátelům, Harnahane. Informuj o mně Rhodana, ale před ostatními mlč. Musím odpočívat, protože hvězdy jsou daleko. Žij blaze, Harnahane, jednoho dne se znovu uvidíme.

Ham se ještě chvíli díval dolů na kouli, pak se jedním rázem otočil a kráčet zpátky ke stíhačce. Vlezl dovnitř a zavřel kryt.

Když nastartoval a zvolna stoupal, musel se pořád dívat dolů ke kouli. Bylo tolik věcí, na které se jí chtěl zeptat. Ale pak

zavrtěl hlavou. Jednoho dne se dozví všechno - i to, co se skrývalo za těmi dveřmi, pokud to byly dveře.

Pak, když se údolí pod ním ztratilo a do náruče ho vzaly hvězdy, ve vesmíru znovu osaměl.

^_ ^ ^ .

Gigant pomalu vyplul ze svého podzemního vězení. Antigravové pole jej pevně drželo ve výšce několika metrů. Po obou bocích se roboti a Goszulové starali, aby se nedotkl skály. Borator vzrušeně pobíhal po jeskyni. Vykládal rukama, nohama a někdy i ústy, neboť tahle loď byla jeho životním dílem -i když nechápal docela všechno, co dali technici prostřednictvím robotů provést.

Rhodan na tom byl podobně. Pohon byl vytvořen na arkonidském principu a vykazoval jen drobné úpravy. Nebylo tedy těžké s novou lodí-letět. Na experimenty s ní se muselo počkat, až bude čas.

Rhodan však měl úspěch. Potřeboval se konečně dostat z Goszulovy planety.

V obrovitém, sedm set padesát metrů dlouhém válci lodě byl jenom jeden člověk.

Reginald Bull.

I přes jeho značný odpor ho Rhodan jmenoval kapitánem ukořistěné lodi. Bull vůbec neměl zájem pohrávat si s cizími silami. Když mu však patřičně trpělivě vysvětlili, že tuto drahocennou loď nemohou svěřit nikomu jinému, zvítězila v něm ješitnost a nakonec souhlasil.

Křížník měl v průměru dvě stě metrů. Dosud scházely části vnitřního vybavení, ale to se Rhodanovi hodilo. Nevěděl, jak by měl sedět v předimenzovaných, neforemných křeslech Skokanů. O tyhle věci se postarají technici na Zemi.

„Ta vaše koule -jak daleko sahaly její telepatické schopnosti?“
„Dvě stě světelných let - aspoň podle jejího tvrzení.“ „Podivné,“
zamyslel se Rhodan. „Člověk by řekl, že telepatie nemůže být na
vzdálenost omezena. Takže to asi neplatí obecně. Ani Marshall
se odtud nedokáže spojit se Zemí. Ovšem dvě stě světelných
let... To je pěkné.“ A pak to pocítil.

Bylo to jako konejšivá dlaň, která se mu položila na temeno
hlavy a mírně přitlačila. Pak se mu do mozku vkradlo něco
cizího a zahnilo jeho vlastní myšlenky. Rhodan se rychle pře-
svědčil, že se seržantovi patrně stálo něco podobného.

*Takže věříš, Perry Rhodane? Řekl ti, že na tebe čekám? Klidně
se vrať k Zemi, to je důležitější. Ale nezapomeň na mě, Perry
Rhodane, přestože jsi nesmrtelný. Čekám na tebe -a když to
bude nutné, počkám celou věčnost.*

„Kdo jsi?“ zeptal se Rhodan.

Hamahan znovu cítil smích cizí bytosti.

*Vy lidé jste moc zvědaví- ale zvědavost je motorem civili-
začního pokroku. Věřím tedy, že to bude vaše zvědavost, která
vás jednoho dne přivede i za mnou. Do té doby - žij blaze, Perry
Rhodane, a mockrát děkuju!*

Rhodan se zarazil.

„Děkuješ? Zač děkuješ?“

Znovu tichý smích.

*Za energii, kterou jsem odčerpál vašim lodím. Ne, nevzal jsem
si jí mnoho. Na dlouhý let to nepostačí. Ale díky ní mě budeš lépe
a déle slyšet. Mnoho štěstí tobě — a Zemi.*

Čtvrtá planeta se ponořila do tmy a její měsíce s ní.

„Jak ti mám říkat?“ zeptal se Rhodan.

Žádná odpověď.

Tajuplná bytost mlčela. Rhodan se pokusil ještě jednou, ale
kontakt nebyl obnoven. Podíval se na Hamahana.

„Váš názor, seržante? Povězte mi upřímně, co si myslíte, že ta bytost je? Skutečně žije? Neboje to jenom energie ducha? Vy jste ji přece viděl! Může pro nás znamenat nějaké nebezpečí?"

Hamahan se díval na nebe plné hvězd. Kolem rtů mu pohrával úsměv. V očích se mu vlhce zalesklo, když zavrtěl hlavou.

„Nedokážu na vaše otázky odpovědět, pane, snad jen na jednu z nich. Na tu poslední. Tato bytost pro nás nikdy nebude znamenat žádné nebezpečí. Nic zlého jsem necítil a ani jsem neměl strach. Ne, pane, kulovitá bytost pro nás není nebezpečná. Naopak!"

Perry Rhodan zíral na hvězdy. Tam někde vpředu budou za několik hodin transítovat. Jedním rázem zmizí z vesmíru a objeví se v blízkosti nyní ještě tolik vzdálené mateřské sluneční soustavy.

Otočil se a pohlédl Hamahanovi do tváře.

„Tak dobře," řekl měkce a podivně se chvějícím hlasem. „Mám stejný pocit jako vy. Pokud pro nás ta kulovitá bytost neznamená žádné nebezpečí, třeba nám jednoho dne pomůže. A my budeme její pomoc potřebovat, až..."

Zmlkl.

Ovšem Hamahan byl zvědavý.

„Kdy budeme její pomoc potřebovat, pane?"

Rhodan se musel usmát.

„Bojím se, že tehdy, až si Skokani uvědomí, že neztrácejí paměť. A to se může stát za několik týdnů."

Úsměv zmizel stejně rychle, jako se objevil.

„Ted' se ale musíme postarat o Bullyho. Za pár hodin..."

Na obrazovce se objevila Bullova tvář.

„Ano, co se děje, Perry?"

„Zkušební transice do vzdálenosti tří tisíc kilometrů. Bully. Vše připraveno?"

Bull odevzdaně přikývl. Za ním se šklebil Cucky.

„Pro mě za mě, ale nevím, jestli tady všechno funguje a..."

„Hotovo?" zeptal se Rhodan.

„Hotovo!" sklopil Bull oči. „Rád bych viděl někoho, kdo by v
tyhle společnosti nebyl hned hotovej... Au!"

Bull vstal a zmizel z monitoru. Jeho místo zaujal Gucky. Teď
skutečně vypadal jako Mickymaus ve velkém detailu. Radostí
cenil řezáky,

„Pořád si začínal," pištěl Gucky. „Mám ho teleportovat do |
horoucích pekel?"

Rhodan se zatvářil přísně, ale z hlasu mu zazníval zadržovaný
smích.

„To raději ne, Gucky. Budeme ho ještě chvíli potřebovat. Kromě
toho by ti čerti za takovou konkurenci pěkně poděkovali. Ještě jsi
nikdy neslyšel o nekalé soutěži?"

„Ne," řekl myšob a zavrtěl dlouhýma ušima. „Ještě ne. Co. je
to?"

„Když telekinet nechá nevinného člověka umřít hladu u stropu,"
zařval odněkud Bull. „Ihned mě pusť dolů, nebo... Nebo... No
dobře, Gucky, odpouštím ti. Mír?"

Na obrazovce se opět zjevily jeho nohy, pak se vrátil do křesla
před monitor. Gucky mu ochotně uvolnil místo,

„No, takže co bude s tou zkušební transicí?" zjišťoval Rhodan.

Bull zářil.

„Ale s potěšením, můj pane! Nevím, co bych udělal raději. Jak
dlouho mám ještě čekat?"

Zezadu zapištěl Gucky.

Rhodan přikývl.

„Tak do toho!"

Seržant Hamahan se díval na záďové obrazovky a hledal ve
vesmíru jednu planetu, která měla mnoho malých měsíců. V očích
mu zářila touha po poznání.

Byl to zkrátka romantický snílek...